

Arrest

nr. 119 197 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 april 2013 tot weigering van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 november 2012 een aanvraag in om, als echtgenoot van een derdelander die is gemachtigd tot verblijf van onbepaalde duur, te worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 15 april 2013 de beslissingen tot weigering van verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 30 april 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 26, §4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

[...]

Nationaliteit: Albanië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen voorzien in artikel 10, §2 van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij wet van 08.07.2011.

Uit de aangebrachte loonfiches blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien zodat hij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Volgens de voorgelegde loonfiches is dit niet het geval.

Er werden interimloonfiches voorgelegd. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, is de stabiliteit en de regelmaat van de bestaansmiddelen niet bewezen. Trouwens, er werden slechts loonfiches voorgelegd voor 3 maand , wat evenmin de stabiliteit en regelmaat aantoont.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

In uitvoering van artikel 26, §4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat deze paragraaf een voetnoot bevat die als volgt luidt:

De onnodige vermelding doorhalen.

Dat art. 26 § 4 2e lid van het KB Vreemdelingen als volgt luidt:

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of

zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14.

Dat art. 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering als volgt luidt:

De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van de artikelen 5, 6 en 7 het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte heeft gebracht van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij de beslissing van de minister of van zijn gemachtigde.

In afwachting van die beslissing geeft het gemeentebestuur, na de controle van de reële verblijfplaats die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren en na inzage van de documenten die vereist zijn voor zijn terugkeer in het Rijk, aan de vreemdeling een document af overeenkomstig het model van bijlage 15 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Dit document bewijst dat de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur heeft aangemeld en dekt voorlopig zijn verblijf gedurende drie maanden.

Is de beslissing gunstig of wordt, binnen die termijn, geen beslissing ter kennis van het gemeentebestuur gebracht, dan wordt de vreemdeling opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst.

Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet meer tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten brengt het gemeentebestuur hem deze beslissing ter kennis door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 14 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981.

Dat gedaagde de onnodige vermelding niet heeft geschrapt zodat verzoeker onmogelijk kan afleiden welke regeling op hem van toepassing werd verklaard.

Verzoeker is immers niet gehouden zelf de juridische motivering van gedaagde te gaan gissen en toe te passen op zijn geval.

Derhalve dient geoordeeld te worden dat de formele motiveringsplicht niet werd nagekomen Minstens dat er sprake is van een gebrek in de materiële motivering daar ze dubbelzinnig is."

3.1.2.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing, die uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd, de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker geeft aan geen kennis te hebben van de juiste juridische grondslag van de *in casu* bestreden beslissingen, nu wordt aangegeven dat deze werden genomen in uitvoering van artikel 26, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) of in uitvoering van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 22 juli 2008). Hij stelt dat de onnodige vermelding niet werd doorgehaald en dat hij bijgevolg onmogelijk kan afleiden welke regeling op hem van toepassing werd verklaard.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift de draagwijdte van beide hierboven vermelde bepalingen heeft weergegeven, zodat kan worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de inhoud ervan.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, luidt artikel 26, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt: "Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het

bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14."

Verzoeker heeft op 19 november 2012 een aanvraag om toelating tot verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot van een onderdaan van een derde land die tot een verblijf van onbepaalde duur is gemachtigd, ingediend. Op het ontvangstbewijs van deze aanvraag werd melding gemaakt van het gegeven dat deze aanvraag werd ingediend in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hierbij werd verder ook melding gemaakt van het gegeven dat het betreffende ontvangstbewijs werd afgegeven in toepassing van artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit.

Verder merkt de Raad op dat artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 betrekking heeft op de voorwaarden waaronder en de gevallen waarin de vreemdeling die zijn recht van terugkeer verloren heeft de status van langdurig ingezetene kan herkrijgen. Er bestaat in deze evenwel geen discussie over het gegeven dat verzoeker niet de status van langdurig ingezetene had.

Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat enerzijds verzoeker op basis van de door hem ingediende aanvraag diende te weten dat artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit in zijn situatie van toepassing was en anderzijds het voor hem duidelijk was dat artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 geen toepassing vond in zijn situatie. Er kon in hoofde van verzoeker dan ook geen ernstige twijfel bestaan over het gegeven dat toepassing werd gemaakt van artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoeker verwijst in zijn tweede middel overigens zelf uitdrukkelijk naar artikel 26 van het Vreemdelingenbesluit.

Wat de verplichting tot formele motivering in rechte betreft, benadrukt de Raad dat een mogelijk gebrek in de juridische overwegingen – *in casu* het nalaten een niet van toepassing zijnde juridische vermelding door te halen – niet tot de nietigverklaring van een administratieve beslissing kan leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van de betrokkene niet heeft geschaad (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt. Er dient immers te worden aangenomen dat verzoeker kennis diende te hebben van het gegeven dat de bestreden beslissingen in uitvoering van artikel 26, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet werden getroffen en dat aldus het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht werd bereikt en verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om met kennis van zaken na te gaan of het zin had de bestreden beslissingen aan te vechten.

Daarnaast merkt de Raad nog op dat tevens wordt verwezen naar het artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet, voor wat de beslissing tot weigering van verblijf betreft, en naar het artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voor wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verzoeker maakt aldus in geen geval aannemelijk dat de motieven in rechte waarop de bestreden beslissingen steunen niet afdoende zouden zijn vermeld.

De aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

3.1.2.2. Verzoeker geeft verder aan dat de "*materiële motivering*" "*dubbelzinnig*" is. Hij leidt dit af uit het gegeven, zoals reeds aangevoerd bij de formele motiveringsplicht, dat de onnodige vermelding van juridische grondslag niet werd geschrapt. Daargelaten de vraag of dit betoog van verzoeker in wezen de formele dan wel de materiële motivering betreft, merkt de Raad op dat het enkele gegeven dat een onnodige juridische vermelding niet werd doorgehaald, niet steeds tot gevolg heeft dat de motivering van een beslissing dubbelzinnig is. *In casu* werd reeds opgemerkt dat verzoeker er niet van onwetend kon zijn dat toepassing werd gemaakt van artikel 26, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit. Hiervoor wordt verwezen naar voorgaande bespreking van de formele motiveringsplicht. Dit is ook volledig in overeenstemming met de verdere motivering in het licht van artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet waarbij verzoeker het verblijf wordt geweigerd, met de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en met de betekening van beide beslissingen door middel van de bijlage 14. Verzoeker gaat in zijn middel enkel in op de eerste paragraaf van de bijlage 14, doch zonder rekening te houden met de verdere motivering die is voorzien betreffende de bestreden beslissingen. Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat er sprake is van een dubbelzinnige (materiële) motivering of van een motivering die op twee manieren kan worden begrepen.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker het Rijk dient te verlaten.

Dat art. 26/4 § 1 van het KLB het volgende stelt:

Indien de Minister of diens gemachtigde beslist dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot een verblijf op het grondgebied van het Rijk weigert hij de aanvraag, en, in voorkomend geval, geeft hij hem het bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze twee beslissingen door middel van het document conform het model in de bijlage 14.

Dat uit de woorden “zo nodig” afgeleid wordt dat er dient te moeten worden gemotiveerd waarom er een bevel wordt afgeleverd.

Dat gedaagde inderdaad een bevel geeft.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Dat art. 7 eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd

Dat verzoeker in zijn geheel niet begrijpt dat hij langer dan de in art. 6 bepaalde termijn in het Rijk heeft verbleven en al helemaal niet hoe hij dit bewijs niet zou leveren. Immers tot verzoeker huidige beslissing kreeg verbleef hij legaal in het Rijk.

Gedaagde heeft immers het verblijfsrecht geweigerd hetgeen maakt dat hij tot en met de dag dat zijn verblijf wordt ingetrokken legaal in het Rijk verbleef. Het feit dat men een verblijf weigert ten gronde betekent per definitie dat er een verblijfsrecht is en dat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een overschrijding en het bewijs van het legaal verblijf per definitie geleverd is.

Dat verzoeker dan ook in zijn geheel niet begrijpt waarom hem een bevel cfr 7 § 1 2° wordt betekend.

Dat verzoeker meent dat vernietiging op dit punt maakt dat gans de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan

drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; [...].”

Artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

De vreemdeling die langer dan drie maanden op het grondgebied verblijft van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, of die zich verschillende malen achter elkaar, gedurende in totaal meer dan negentig dagen, berekend over een periode van zes maanden, in België of op het grondgebied van deze Staten ophoudt, wordt geacht langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Voor de toepassing van het tweede lid, wordt de duur van het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staat die een geldige verblijfstitel heeft afgegeven voor een periode van meer dan drie maanden, niet meegerekend.”

Verzoeker geeft aan niet te begrijpen waarom hij de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn heeft overschreden, nu hij tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen op basis van zijn hangende aanvraag om toelating tot verblijf tijdelijk verblijfsgerechtigd was en dit tot en met de dag dat hem het verblijfsrecht werd geweigerd.

De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verwerende partij toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verwerende partij vaststelt dat dit niet het geval is dan kan zij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verwerende partij constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het haar toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Overeenkomstig artikel 26, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit beslist de gemachtigde van de staatssecretaris eerst of verzoeker al dan niet tot een verblijf kan worden toegelaten. Indien de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijf weigert, is hij in de mogelijkheid tevens over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals hierboven aangegeven, dient hij hiertoe over te gaan tot een aanvullend onderzoek in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Doordat verweerder reeds vaststelde dat verzoeker het recht op verblijf als familielid van een derdelander dient te worden geweigerd, dient te worden aangenomen dat hij sinds deze beslissing op basis van deze aanvraag geen tijdelijk verblijfsrecht meer kan doen laten gelden en dat de eventuele tijdelijke verblijfstitel van verzoeker – die hem zou zijn afgegeven in afwachting van een beslissing inzake de door hem ingediende aanvraag – zijn geldingskracht heeft verloren. Het attest van

immatriculatie model A waarvan verzoeker mogelijk in het bezit was gesteld betreft immers een bijzonder verblijfsdocument dat slechts wordt afgegeven voor de tijd die nodig is voor de behandeling van de verblijfsaanvraag. Er blijkt dan ook niet dat verweerder – na eerder te zijn overgegaan tot het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf – vervolgens niet kon vaststellen dat verzoeker noch gemachtigd noch toegelaten was tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij op dat ogenblik langer in het Rijk verbleef dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Verzoeker – wiens verblijf op het ogenblik van het aanvullend onderzoek in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet reeds was geweigerd – toont niet aan dat hij op een andere grond nog verblijfsgerechtigd was.

Verzoeker steunt zich, om te stellen dat niet kon worden vastgesteld dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, op het gegeven dat hij *“tot en met de dag dat zijn verblijf wordt ingetrokken legaal in het Rijk verbleef”*. Deze redenering houdt in wezen in dat verweerder pas ten vroegste de dag volgend op de beslissing tot weigering van verblijf verzoeker een bevel kan geven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker blijft evenwel in gebreke te duiden op basis van welke overwegingen of op welke grond hij hiertoe besluit. Er blijkt alvast niet dat verzoeker zich hiertoe kan steunen op artikel 26, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 10, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7.1.c. van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en van het gelijkheidsbeginsel.

Hij stelt als volgt:

“De verblijfsaanvraag wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken voor verzoeker geweigerd omdat de echtgenote niet over stabiele en regelmatige inkomsten zou beschikken.

Verzoeker betwist dit ten stelligste.

Verzoeker verwijst naar art. 10§2 en §5 van de vreemdelingenwet:

[....]

Verzoeker stelt dat het zeer onlogisch is om werkloosheidsuitkeringen wel in aanmerking te nemen als mogelijk stabiele en toereikende bestaansmiddelen, maar het loon dat men verdient bij het uitoefenen van een job niet.

Het staat zonder enige twijfel vast dat de echtgenote een werkloosheidsuitkering zou krijgen mocht het interimkantoor haar niet meer te werk stellen. Verzoeker ziet niet in hoe de inkomsten uit de arbeid die recht geven op een werkloosheidsuitkering niet stabiel zouden zijn.

De interpretatie die de Dienst Vreemdelingenzaken maakte van het woord is dan ook onjuist, want niet in overeenstemming met de geest van de wet (die ook werkloosheidsuitkeringen als stabiel beschouwt).

Artikel 7, 1c van richtlijn 2003/86/EG over gezinshereniging stelt dat aan de gezinshereniger kan gevraagd worden om bewijs te leveren dat hij beschikt over 'stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaten.'

Het argument dat interimarbeid niet stabiel zou zijn, is niet correct. Zelfs indien de echtgenote haar job zou verliezen, dan nog zou zij niet terugvallen op het stelsel van sociale bijstand, maar op het stelsel van werkloosheidsuitkeringen, dat eveneens stabiel is.

Verzoeker verwijst naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (C- 578/08) waarin het Hof begint met het in herinnering roepen dat de richtlijn voor de lidstaten positieve verplichtingen in het leven heeft geroepen om gezinshereniging toe te staan. In paragraaf 41 van het arrest, waarin tevens verwezen wordt naar het arrest van 27 juni 2006 (C-540/03) legt het Hof uit dat er een duidelijk omschreven individueel recht op gezinshereniging is, zij het verbonden aan voorwaarden. Uitzonderingen op dit recht dienen dan ook strikt te worden uitgelegd (par. 43 en 47).

De uitlegging die de Dienst Vreemdelingenzaken geeft aan 'stabiele inkomsten' gaat voorbij aan deze rechtspraak van het Hof, daar zij een betrekking gedurende drie maanden, niet als stabiel aanziet.

Zij beslist op basis van de aard van het contract dat interimwerk niet stabiel is, terwijl men langs de andere kant zonder contract wel over stabiele inkomsten zou kunnen beschikken (werkloosheidsuitkering). Dat is onlogisch. Trouwens gedaagde gaat ervan uit dat interimwerk per definitie niet stabiel doch vergeet dat de jure elke arbeidsovereenkomst onmiddellijk ten einde kan komen gezien het absoluut karakter van het ontslag.

Men gaat voorbij aan de concrete en individuele beoordeling, die bij het individueel recht op gezinshereniging door het EHJ verplicht werd gesteld.

Verzoeker verwijst tenslotte naar een discussie die in het parlement plaatsvond over de interpretatie van stabiele inkomsten in het kader van gezinshereniging en de tussenkomst van Nahima Lanjri hierin:

"Wij hebben bijgevolg rekening gehouden met die nota van DVZ. Het enige wat wij uitsluiten, is elke vorm van inkomsten uit het OCMW of inkomsten uit werk als deze niet zouden volstaan. Wij hebben echter uitdrukkelijk opgenomen dat iemand die werkloos is ook in aanmerking komt voor een gezinshereniging, op voorwaarde dat hij actief zoekt naar werk. Wij hebben ook nooit een uitzondering gemaakt voor de types arbeid die al dan niet in aanmerking komen - zelfstandige of werknemer. Of een werknemer een vast, een tijdelijk of interimcontract had, maakte voor ons niet uit. Het enige waaraan men moest voldoen, was de inkomensgrens van 120 %. " (zie stuk 2)

In haar antwoord stelt de staatssecretaris:

"Wat het in aanmerking nemen van interimarbeid betreft, ben ik de mening toegedaan dat elk geval individueel moet worden onderzocht. Mijn administratie moet voor elke aanvraag, waarbij de inkomsten afkomstig zijn uit interimarbeid, de vraag stellen of het wel degelijk gaat over voldoende, regelmatige en stabiele inkomsten. De termen regelmatig en stabiel verwijzen naar een zekere tijdsduur. Indien de betrokkene aantoonbaar dat hij een tewerkstelling van minstens een jaar regelmatig en stabiel uitoefent, kunnen deze bestaansmiddelen aanvaard worden, op voorwaarde - en dat is belangrijk - dat het bedrag van de bestaansmiddelen toereikend is. "

Relevant is eveneens de repliek van mevrouw Lanjri en het antwoord hierop van Maggie De Block:

"Mevrouw de staatssecretaris, ik wil uiteraard ingaan op de suggestie om die evaluatie af te wachten. Anderzijds mogen wij niet toelaten dat er ondertussen slachtoffers zijn, ten gevolge van een verkeerde interpretatie. De interpretatie die u en ik gegeven hebben, stemt volledig overeen.

Wij hebben uiteraard liever dat mensen aan het werk zijn, maar ik heb ook willen benadrukken — het blijkt ook uit het verslag — dat wij zelfs mensen hebben toegelaten, het moest ook van Europa en van DVZ, die werkloos zijn maar die aantonen dat zij bereid zijn om te werken. Het kan dan niet dat wij mensen uitsluiten die gedurende meer dan de helft van het jaar werken en een paar maanden werkloos zijn. Ik vind het geen probleem als u zegt dat men de periode over een jaar bekijkt, maar dat mag niet betekenen dat men een jaar onafgebroken gewerkt moet hebben.

Anders zou het betekenen dat men maar beter werkloos kan worden, wat het gemakkelijker zou maken om aan gezinshereniging te doen, dan dat men soms werkt en soms zonder werk zit. Wat betreft interimarbeid, hebben wij daarnet in de commissievergadering in zaal 5 met de werkgevers en de vakbonden gesproken over een regeling over de uitzendarbeid. U weet ook dat er op dit vlak veel problemen zijn. Mensen worden soms jaren na mekaar via dagcontracten tewerkgesteld. Dat zijn zaken die wij proberen aan te pakken in een andere commissie. Dat is echter geen teken dat men geen inkomen heeft. Ik denk dat dit met gezond verstand moet bekeken worden. Wij moeten blij zijn dat deze

kwestie naar boven is gekomen, en wij moeten de persoon die hiervoor gezorgd heeft niet scheef bekijken. Wij moeten er iets aan doen, zoals wij dat bedoeld hadden in de wet.

31.06 Staatssecretaris Maggie De Block: Ik denk dat de interimarbeid geen problemen stelt. Die loonfiches zijn sneller dan bij andere vormen van arbeid. Die mensen hebben hun dag-of weekfiche, en kunnen hun inkomsten bewijzen. Dit vormt geen probleem. " (stuk 2)

In deze optiek dient de aanvraag van verzoeker zeker goedgekeurd te worden

De motivering van de beslissing is onjuist en strookt niet met de interpretatie van de staatssecretaris en de bedoelingen van de wetgever."

3.3.2.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet, aangegeven dat de vervoegde vreemdeling niet heeft bewezen over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet te beschikken. Hiertoe wordt allereerst overwogen dat de bestaansmiddelen ten minste gelijk moeten zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en gesteld dat dit niet het geval is wat de voorgelegde loonfiches betreft. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de stabiliteit en de regelmaat van de voorgelegde inkomsten niet is bewezen, omdat de voorgelegde loonfiches interimarbeid betreffen en interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn en er slechts loonfiches voorlagen voor drie maanden. Verzoeker heeft derhalve kennis kunnen nemen van deze motieven en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt bijgevolg niet aangetoond.

3.3.2.2. Waar verzoeker aangeeft de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf te betwisten, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

[...]"

Artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu besliste de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker het verblijfsrecht als familielid van een derdelander wordt geweigerd, omdat niet werd aangetoond dat de in België verblijvende echtgenote beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en haar gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Hiertoe wordt allereerst vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen voortvloeiende uit interimtewerkstelling niet toereikend zijn in de zin van artikel 10, § 5, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen argumenten naar voor betreffende deze redeneving.

Daarnaast oordeelt verweerder dat de aangebrachte bestaansmiddelen uit interimarbeid niet voldoende stabiel en regelmatig zijn. Hiertoe wordt overwogen dat enerzijds interimtewerkstelling per definitie tijdelijk is en anderzijds slechts loonfiches voor drie maanden werden voorgelegd.

Verzoeker geeft aan dat hij het onlogisch vindt, en in strijd met de geest van de wet, dat inkomsten uit interimarbeid niet in aanmerking worden genomen en een werkloosheidsuitkering wel. De Raad merkt evenwel op dat in de beslissing tot weigering van verblijf niet kan worden gelezen dat verweerder inkomsten uit interimtewerkstelling per definitie zou uitsluiten of zou weigeren in aanmerking te nemen. Er dient te worden aangenomen dat verweerder de voorgelegde inkomsten uit interimtewerkstelling wel degelijk in aanmerking heeft genomen, doch oordeelde dat het stabiel en regelmatig karakter van deze inkomsten niet afdoende was aangetoond. Hiertoe besloot hij, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt aan te geven, niet louter omwille van het gegeven dat het interimtewerkstelling betreft. Verzoeker lijkt aldus uit te gaan van een te beperkte lezing van de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf. Zo dient te worden vastgesteld dat verweerder de voorgelegde bewijzen van inkomsten uit interimtewerkstelling niet als stabiele en regelmatige inkomsten weerhield niet enkel omdat interimtewerkstelling per definitie tijdelijk is – gegeven dat verzoeker als dusdanig niet betwist – doch ook omdat slechts inkomsten van drie maanden interimtewerkstelling werden voorgelegd. Dit gegeven wordt door verzoeker evenmin betwist. Verweerder steunde zich aldus niet enkel op de aard van de tewerkstelling – met name interimtewerkstelling – doch ook op de duur van slechts drie maanden van de reeds gepresteerde interimarbeid. Verzoeker lijkt verder ook uit te gaan van de – niet aangetoonde – veronderstelling dat inkomsten uit een werkloosheidstewerkstelling steeds en in alle gevallen te beschouwen zijn als inkomsten die ook toereikend en/of stabiel zijn. Verzoeker blijft met zijn uiteenzetting in gebreke aan te tonen dat verweerder zich bij de beslissing tot weigering van verblijf heeft gesteund op onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld. Hij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder handelende in strijd met de wet. Artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt zo uitdrukkelijk dat verweerder bij zijn beoordeling van de bestaansmiddelen de “aard en regelmatigheid” van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking dient te nemen.

Verzoeker baseert zijn betoog verder in grote mate op het gegeven dat zijn echtgenote indien zij niet langer op interimbasis kan worden tewerkgesteld met zekerheid een werkloosheidsuitkering zal krijgen, die overeenkomstig artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet wel in aanmerking dient te worden

genomen. Hij stelt dat aldus het stabiel karakter van de inkomsten diende te worden aangenomen. Verzoeker gaat er aldus evenwel aan voorbij dat het recht op een werkloosheidsuitkering is verbonden aan bepaalde voorwaarden. Men moet met name aantonen over een bepaalde referentieperiode een bepaald aantal kalenderdagen in loondienst te hebben gewerkt. Er blijkt niet, en verzoeker geeft dit ook niet *in concreto* aan, dat de echtgenote hieraan zou voldoen. Dit betoog is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker verwijst verder naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun v. minister van Buitenlandse Zaken) en betoogt dat de uitlegging die verweerder geeft aan '*stabiele inkomsten*' niet verenigbaar is met deze rechtspraak. Zoals verzoeker terecht stelt, wordt in dit arrest aangegeven dat een concrete en individuele beoordeling dient plaats te vinden van de aanvraag om gezinshereniging en dat hierbij dient te worden vertrokken vanuit het principe van een recht op gezinshereniging, weliswaar verbonden aan voorwaarden. Tevens in het betreffende arrest, wordt aangegeven dat één van deze voorwaarden kan worden teruggevonden in artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn 2003/86/EG, dat de lidstaten de ruimte biedt te eisen dat het bewijs wordt geleverd dat de gezinshereniger beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. Hierbij wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de lidstaten daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordelen, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* heeft gedaan. Verzoeker blijft in gebreke *in concreto* aan te tonen op welke wijze verweerder door te oordelen dat loonfiches van slechts drie maanden interimtewerkstelling – gelet op de aard en de regelmaat van deze inkomsten – geen afdoende bewijs van het regelmatige en stabiele karakter van de bestaansmiddelen vormen, niet is overgegaan tot een concreet en individueel onderzoek van zijn verblijfsaanvraag of voorwaarden aan het recht op gezinshereniging heeft opgelegd die geen steun vinden in het hierboven vermelde arrest van het Europees Hof van Justitie.

Verzoeker betoogt ten slotte dat "*de jure elke arbeidsovereenkomst onmiddellijk ten einde kan komen gezien het absoluut karakter van het ontslag*", doch gaat hierbij voorbij aan de concrete motieven van de beslissing tot weigering van verblijf. Opnieuw dient te worden opgemerkt dat verweerder niet louter omwille van de aard van de tewerkstelling heeft geoordeeld dat deze geen bewijs vormt van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, doch eveneens omwille van het gegeven dat slechts voor drie maanden loonfiches voorlagen. Om als stabiele en/of regelmatige bestaansmiddelen te worden beschouwd, wordt geenszins vereist dat de arbeid op geen enkele wijze kan worden beëindigd. Dit betoog van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst ten slotte naar een parlementaire vraag die werd gesteld op 8 februari 2012 door mevrouw Nahima Lanjri en het hierop geformuleerde antwoord door staatssecretaris Maggie De Block. Hierin wordt aangegeven dat het nooit de bedoeling was om inkomsten uit bijvoorbeeld interimtewerkstelling uit te sluiten. De Raad herhaalt dat de beslissing tot weigering van verblijf niet inhoudt dat inkomsten uit interimtewerkstelling op algemene wijze worden uitgesloten. De betreffende inkomsten worden wel degelijk in aanmerking genomen, doch er wordt gewezen op het gegeven dat interimtewerkstelling per definitie tijdelijk is én de beperkte duur van de reeds gepresteerde interimarbeid. Er blijkt niet dat dit strijdig is met de wil van de wetgever, de betreffende wetsbepaling of de interpretatie hiervan door de bevoegde staatssecretaris. Net zoals niet kan worden aangenomen dat inkomsten uit interimtewerkstelling per definitie niet kunnen worden aanvaard als inkomsten in de zin van artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet, kan uit de betreffende discussie in het parlement of deze wetsbepaling evenmin worden aangenomen dat dergelijke inkomsten per definitie wel steeds zouden moeten worden aanvaard en dit ongeacht de duur van dergelijke tewerkstelling. Zo verwees de bevoegde staatssecretaris naar het belang van een zekere tijdsduur van dergelijke tewerkstelling.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG betreft, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-

279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Voor het overige kan worden verwezen naar voorgaande bespreking van het middel.

3.3.2.4. Een middel of een onderdeel van een middel is verder slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of welk beginsel door een beslissing van het bestuur zou zijn geschonden, doch dat tevens wordt toegelicht op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Verzoeker zet *in casu* niet op concrete wijze uiteen op welke wijze het gelijkheidsbeginsel is geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is (RvS 29 november 2007, nr. 177.367).

3.3.2.5. Het derde middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS